

[Statsministeren.]

langt liv foran sig! Nu må vi vel i den nærmeste tid undersøge, hvordan det kan gå... (*Erik Eriksen*: Det er sikkert klogt!). ... Ja men vi handler altid forholdsvis klogt, mener vi da, selv ved afstemninger, der vedrører landbrugets forhold! Jeg har intet imod, at det ærede medlem fantasi-fuldt og håbefuldt beskæftiger sig med meningsforskelle inden for regeringen. Men kan det da virkelig forekomme nogen at være nyt og overraskende, at de tre partier, som udgør regeringen, har forskellig politisk opfattelse på adskillige punkter? Hvad er egentlig det sensationelle heri? Hvad er det interessante eller det væsentlige? Det ved jo alle, det ved offentligheden. Hvad der er om ikke just sensationelt, så i hvert fald væsentligt, er det uomstødelige faktum, at disse tre partier arbejder godt sammen, har gjort det gennem de år, har gjort det med gode resultater og agter at fortsætte dermed. Oppositionens to hovedpartier arbejder jo også sammen, og man kan for min skyld holde alle de foredrag om den ideologiske overensstemmelse, der er mellem den konservative liberalisme og den liberale konservatisme, som man nu engang har lyst til, men ingen kan dog påstå, at der ikke er uoverensstemmelse mellem partierne, at det ikke er to oppositionspartier, som må forhandle sig til enighed om de forskellige standpunkter. Det ved jo også hele landet.

Der må i dette ting føres en politik baseret på samarbejde, hvis resultater skal nås. Man kan synes om socialdemokratiet, det radikale venstre og retsforbundet enkeltvis, hvad man har lyst til, og mene derom, som man nu engang har temperament til, men de tre partier er indgået i et samarbejde, der har været præget af en fælles bestræbelse for at nå positive resultater, og jeg mener, det er lykkedes i vid udstrækning at fremlægge resultater af dette samarbejde. Lovforslagene i det høje ting vidner herom, og når det ærede medlem påstår, at regeringens lovforslag presses

igennem på den kortest mulige tid, og at samarbejdsvilkårene inden for regeringen medfører, at der ikke bliver nogen realitetsforhandling med oppositionen, vil jeg tilbagevise denne påstand. Det høje ting har fået forelagt lovforslagene i lige så god tid, som tilfældet har været de tidligere år, og talen om, at der ikke bliver nogen realitetsforhandling med oppositionen, hører ingen steder hjemme. Mig bekendt har en lang række af de fremsatte lovforslag ændret udseende efter udvalgsbehandlingen, og oppositionspartierne har kunnet udøve en indflydelse, som regeringen har været positivt indstillet over for.

Regeringen har flere gange understreget, at jo bredere tilslutning der kan opnås til et lovforslag, jo mere lykkeligt er det. At der findes andre vilkår, når en flertalsregering leder det politiske liv, end tilfældet vil være under en mindretalsregering, er jo en given sag; men at der ikke har været vilje til realitetsforhandlinger med oppositionen, det synes jeg med et mildt ord må kaldes en overdrivelse. Det ærede medlem nævner som eksempel på, at der ikke har været realitetsforhandlinger med oppositionen, regeringens forsvarsforslag. Det eksempel ville jeg ikke have nævnt, hvis jeg havde været det ærede medlem. Forslaget er ikke færdigbehandlet — oppositionen har frivilligt givet afkald på den umiddelbare indflydelse på dette forslag ved i efteråret at træde ud af forsvarsudvalget, som i sin tid blev nedsat til løsning af denne betydningsfulde sag — men forhandlingerne går videre i folketingsudvalget.

Regeringens linje er at være forhandlingsindstillet, men regeringen må i givne situationer tage konsekvensen af sin mulighed for gennemførelsen af en linje, selv om det skulle møde oppositionens ubehag. Hvis regeringen ikke indtog dette standpunkt, er jeg sikker på, at den ville blive udsat for kraftige angreb for holdningsløshed, ikke mindst fra det ærede medlem hr. Erik Eriksens side.

Det forekommer mig, at de resultater,